

## Arrest

nr. 206 595 van 6 juli 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH  
Quellinstraat 37/12  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 21 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden op 4 oktober 2015 afgenomen in Griekenland.

1.2. Op 28 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 21/10/2015  
Overdracht CGVS: 09/02/2016*

*U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 2 januari 2018 van 14u tot 18u05, in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Hecq loco Meester Van Bellingen, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U verklaart heel uw leven te hebben gewoond in het dorp Mianadeh, gelegen in het district Khoshi in de provincie Logar.*

*Vanaf mizan 1392 (volgens de Gregoriaanse kalender oktober 2013) begon u te werken voor de organisatie Halotrust. U zocht mijnen met een detector in de regio Dashte Qalaye Wazir, in het district Khoshi. Toen u daar vijf maanden aan het werk was vond u een mijn. U riep de commandant van uw team en hij maakte de mijn onschadelijk. Drie dagen later, toen u aan het werk was naast de alternatieve weg richting Dobandi, stopte er een auto naast u. Twee personen stapten uit en vroegen u wie uw commandant was. U was bang en kon vanwege de schrik niet antwoorden waardoor die mannen u begonnen te slaan. Twee collega's zagen wat er gebeurde en kwamen kijken wat er aan de hand was. Uw collega gaf de naam van uw commandant, Q. A., en belde hem op zodat hij zou langskomen. Toen uw commandant, Q. A., aankwam vroeg hij aan de twee talibs waarom ze u sloegen. De talibs wilden weten wie hun mijn gevonden had. Uw commandant zei dat u de mijn niet gevonden had, en dat niemand van zijn team de mijn gevonden had. De talibs dreigden dat ze de persoon die de mijn had gevonden wel zouden vinden en ze vertrokken. Om 13u30 had u gedaan met werken en ging u naar huis. U vertelde uw familie wat er die dag gebeurd is. Uw vader zei dat u niet meer naar uw werk mocht gaan en vanaf dan bent u gestopt met werken voor Halotrust. U heeft u gedurende twee tot drie maanden thuis verstoepd. In de maand jawza van 1393 (volgens de Gregoriaanse kalender juni 2014) kreeg u de resultaten van het toegangsexamen, dat u drie maand voordien had afgelegd, en kon u starten aan de universiteit van Parwan. U heeft gedurende anderhalf jaar agricultuur gestudeerd aan de universiteit van Parwan. De taliban hadden collega's van Halotrust ontvoerd naar Khost en zijn via hen te weten gekomen dat u de mijn gevonden had. Uw collega N. heeft, nadat de taliban hem terug had vrijgelaten, alles aan uw vader verteld en uw vader begon te zoeken naar iemand die u uit de regio kon helpen vluchten. Uw vader vertelde u niets hierover. Op het einde van de maand sunbula 1394 (volgens de Gregoriaanse kalender september 2015) heeft u thuis een dreigbrief van de taliban ontvangen. Uw vader belde u op om alles te vertellen. Uw vader had iemand gevonden die u kon helpen vluchten. Hij kwam u de volgende dag 's avonds halen en u vertrok met hem richting Nimroz.*

*U kwam aan in België op 20 oktober 2015 en diende hier uw asielaanvraag in op 21 oktober 2015.*

*In de maand dalwa 1395 (volgens de Gregoriaanse kalender februari 2017) werd uw vader, nadat de taliban meermaals aan hem is komen vragen waar u was, meegenomen door de taliban. Uw vader was vier of vijf dagen vermist. Na vier of vijf dagen ging uw broer samen met de ouderen uit de regio op zoek naar uw vader. Uw vader was meegenomen naar Charkh. Uw broer en de ouderen in de regio gingen naar Charkh om te bemiddelen met de taliban. Uw vader werd terug vrijgelaten. Uw vader werd gedurende zijn gevangenschap geslagen door de taliban.*

*Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.*

*Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een medisch attest, uw taskara, een brief van de districtschief betreffende uw problemen, de dreigbrief van de taliban, een certificaat van Halotrust, een medisch attest van uw vader, een brief betreffende de aanval op uw vader, uw secundair diploma, uw ID-kaart van de universiteit van Parwan, de taskara van uw vader, de taskara van uw moeder, foto's en medisch dossier betreffende uw auto-accident in België, foto's van toen u aan het werk was, foto's van uw vader nadat de taliban hem hadden aangevallen en uw ID-kaart van Halotrust.*

#### *B. Motivering*

*Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.*

*Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.*

*Vooreerst legde u inconsistente verklaringen af betreffende uw functie bij Halotrust. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u als ontmijner werkte, wat inhield dat u bommen moest vinden en ontmantelen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij de DVZ herhaalde u tot driemaal toe dat u de bom van de taliban onschadelijk heeft gemaakt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Toen er gedurende het gehoor bij het CGVS gepolst werd naar de manier waarop een bom onschadelijk wordt gemaakt verklaarde u eerst dat u hiervoor gereedschap kreeg (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag opnieuw gesteld werd beweerde u dat u toch geen bommen moest deactiveren maar dat u ze enkel moest zoeken (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere verklaring (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende. Voornoemde inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij Halotrust. Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat u verklaart dat u gedurende een maand een opleiding bij Halotrust hebt gekregen in Shakardara. Wanneer u de logische vraag wordt gesteld in welke provincie deze plaats zich bevindt, verklaart u vreemd genoeg dat u dit niet weet (CGVS, p. 8-9). Dat u niet weet dat Shakardara een district is van de provincie Kabul, is hoogst opmerkelijk en komt allesbehalve doorleefd over. Het is immers totaal onaannemelijk dat u gedurende die maand nooit zou hebben vernomen dat Shakardara in de provincie Kabul ligt. Uw gebrekkige kennis hieromtrent lijkt te wijzen op een gebrekkig ingestudeerde kennis omtrent uw voormalige werkgever.*

*Tevens legde u bij de DVZ al verschillende versies af van uw asielmotieven. U verklaarde bij er eerst dat u gestopt bent met werken bij Halotrust als ontmijner omdat u bedreigd werd door de taliban nadat ze ontdekt hadden dat u hun bommen onschadelijk maakte (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder verklaarde u bij de DVZ dan weer dat u al eerder gestopt was als ontmijner. U stopte met werken als ontmijner voor Halotrust omdat uw familie bezorgd was omwille van uw veiligheid. De taliban ontdekten pas een jaar nadat u gestopt was bij Halotrust dat u hun bom onschadelijk had gemaakt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u drie dagen na het vinden van de bom bedreigd werd door de taliban. Ze stopten langs de alternatieve weg richting Dobandi terwijl u daar aan het werk was voor Halotrust. Ze sloegen u en waren op zoek naar degene die de bom van hen had gevonden. Na dit voorval bent u onmiddellijk gestopt met werken voor Halotrust. U legt dus eerst en vooral inconsistente verklaringen af betreffende de reden waarom u gestopt bent bij Halotrust. Daarnaast legt u ook nog eens inconsistente verklaringen af betreffende de dreigementen die u kreeg. Eerst werd u pas bedreigd een jaar nadat u de bom had gevonden, verder stelt u dat u gestopt bent met werken omwille van de dreigementen van de taliban en bij het CGVS verklaart u dan weer dat u onmiddellijk fysiek bedreigd werd door de taliban drie dagen na het vinden van de bom. Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat de taliban in die periode nog niet wisten dat u de bom gevonden had. Deze uitleg is niet afdoende. Het feit dat u zelfs bij de DVZ helemaal niets vermeld heeft van de ontmoeting met de taliban en het feit dat u fysiek aangevallen werd langs de alternatieve weg naar Dobandi, doet enkel maar meer twijfel rijzen over uw waarachtigheid. Voornoemde inconsistente verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

*Verder verklaarde u bij de DVZ dat u een week voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief ontving van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u de dag nadat uw vader de dreigbrief thuis ontvangen heeft Afghanistan ontvlucht bent (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere beweringen (CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende. Voornoemde inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.*

*Ook beweerde u voortdurend dat de taliban op zoeken waren naar de persoon die de bom gevonden had (CGVS, p. 14 en 16). Gevraagd waarom de taliban u wou vinden en niet de commandant die de bom gedeactiveerd heeft zei u enkel dat u de bom vond. Toen er verder werd ingegaan op het feit dat de commandant de bom deactiveerde en u ze enkel vond verklaarde u enkel dat de commandant, Q. A., er niet meer werkt (CGVS, p. 16). Toen er verder gevraagd werd of de taliban niet wilden weten wie de bom deactiveerde, verklaarde u dat ze mensen zochten die ingingen tegen hun regels (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat degene die de bom ontmijnde toch ook ingaat tegen hun regels, beweerde u dat ze hem misschien ook zochten (CGVS, p. 16). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban enkel op zoek waren naar degene die de bom vond en niet naar degene die de bom inactieveerde. Het feit dat u hier niets kan over vertellen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.*

*Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban geen maatregelen troffen tegen uw collega's, net als u werknemers bij een Amerikaanse organisatie die mijnen opruimt. Het is dan ook weinig plausibel dat de taliban geen actie ondernamen als ze u samen met uw collega's en uw commandant troffen langs de alternatieve weg naar Dobandi (CGVS, p. 14- 15), of dat ze uw collega's zomaar terug vrijgelaten hebben nadat een collega de naam had gegeven van de persoon die de bom had gevonden (CGVS, p. 18). Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder onderuit.*

*De documenten die u neerlegt om uw vluchtmotieven te ondersteunen kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het medisch attest van uw vader en de foto's van uw vader nadat de taliban hem hadden aangevallen bevestigen hoogstens dat uw vader bepaalde verwondingen heeft opgelopen. Er kan hieruit evenwel op geen enkele manier iets worden afgeleid over de omstandigheden waarin uw vader zijn verwondingen heeft opgelopen. De foto's van toen u aan het werk was bevestigen op geen enkele manier uw werk bij Halotrust. Bovendien kan er aan foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto's betreffende uw auto accident in België bevestigen enkel dat u een ongeval heeft gehad in België. De ID kaart van de universiteit van Parwan bewijst hoogstens dat u les heeft gevolgd op de universiteit van Parwan. De brief van de districtschief betreffende uw problemen, de dreigbrief van de taliban, het certificaat van Halotrust, de brief betreffende de aanval op uw vader en uw ID kaart van Halotrust kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen omwille van de grote verspreiding van valse documenten in Afghanistan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*

*Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u uw vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.*

*De overige documenten die u neerlegt kunnen eveneens bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara, de taskara van uw vader en uw moeder kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Uw secundaire diploma bevestigt hoogstens dat u uw middelbare school heeft afgemaakt. De foto's en het medisch dossier betreffende uw auto-accident in België bevestigen enkel dat u een ongeval heeft gehad in België. De ID-kaart van de universiteit van Parwan toont enkel aan dat u les heeft gevolgd op de universiteit van Parwan. Deze elementen worden hier niet betwist.*

*In de verklaring van 16 december 2017 die door neuropsycholoog L. Zikos werd opgemaakt, staat dat u sinds november 2017 meermaals bij hem op consulatie geweest bent met psychosomatische klachten als gevolg van de gebeurtenissen in uw land van herkomst die u eveneens hebt aangehaald in het kader van uw asielaanvraag. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, moet in de eerste plaats worden verwezen naar bovenvermelde vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling bij Halotrust en de daaruit volgende problemen met de taliban die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan (cfr. supra). Voorts kan uit dit attest niet worden afgeleid op welke wijze en op basis van hoeveel raadgevingen de neuropsycholoog Zikos tot deze diagnose is gekomen. Belangrijker is echter dat hoewel het kwestieuze attest in uwen hoofde melding maakt van geheugenproblemen, de kwaliteit van uw gehoor duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf gedurende het gehoor op geen enkel ogenblik aan omwille van geheugenproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen betreffende uw voorgehouden tewerkstelling bij Halotrust en de als gevolg hiervan door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het kwestieuze attest en de erin gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw relaas (cfr. supra) te herstellen.*

*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.*

*Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Charikar te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.*

*Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Charikar via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Charikar op een relatief veilige manier toegankelijk is.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

*UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.*

*Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit het district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charikar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Charikar. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Charikar vestigt.*

*Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Afghanistan over een netwerk beschikt dat kan instaan voor uw levensonderhoud in Charikar, in de provincie Parwan. Voorafgaand aan uw vertrek naar Europa heeft u gedurende anderhalf jaar aan het departement agronomie gestudeerd aan de universiteit van Charikar in de provincie Parwan, zonder dat u daar enige problemen hebt ondervonden (CGVS, p. 10-11). U werd daarbij ondersteund door uw familie, met wie u tot op heden in contact staat (CGVS, p. 11 en 13).*

*Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in het district Charikar over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan maar legde geen documenten neer ter staving van uw beweringen. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Parwan.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## *2. Over de gegrondheid van het beroep*

### *2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan als volgt:*

*"2.1. EERSTE MIDDEL: De bestreden beslissing schendt de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG*

van de Raad van 29 april 2004. artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De overheid dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Het aspect van een correcte feitengaring of voorlichting vormt een belangrijk element van het zorgvuldigheidsbeginsel. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert immers dat de overheid op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt. Een zorgvuldige overheid dient er aldus op toe te zien dat de vergaarde feiten volledig zijn, en tevens juist worden verwerkt en beoordeeld.

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag definieert het begrip vluchteling. De vier voorwaarden van deze definitie zijn de volgende:

- a) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- b) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- c) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
- d) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze voorwaarden toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 21 oktober 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

- Vluchtrelaas van verzoeker

Verzoeker verklaarde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het profiel, en dus de werkzaamheden van verzoeker bij de organisatie Halotrust, niet lijkt betwisten. Hoewel de verwerende partij stelt dat verzoeker beweerdelijk inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking zijn functie bij Halotrust, lijkt uit de bewoordingen van de verwerende partij dat verzoekers risicoprofiel als dusdanig niet wordt betwist. Zo stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen over de ondergane vervolgingsfeiten onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch zouden zijn en dat verzoekers gebrekkige kennis over het district Shakardara lijkt te wijzen op een gebrekkig ingestudeerde kennis omtrent verzoekers voormalige werkgever.

Voor verzoeker is het evenwel niet duidelijk of de verwerende partij al dan niet geloof hecht aan verzoekers werkzaamheden bij Halotrust. De motiveringsplicht is dan ook geschonden, nu verzoeker dient te raden welk onderdeel van verzoekers tewerkstelling/problematiek wordt betwist.

Uit de UNHCR. Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de werkstelling van verzoeker, met name zijn functie bij de organisatie Halotrust, inderdaad een belangrijk materieel feit is:

[citaat]

Uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 blijkt dat de Taliban actief zijn in verzoekers regio, waarbij ze zelfs over kunnen gaan tot gedwongen rekrutering :

[citaat]

*Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers vader in de maand dalwa 1395 (februari 2017 volgens westerse kalender) werd meegenomen door de taliban. Verzoekers vader was vier of vijf dagen vermist. Na vier of vijf dagen ging verzoekers broer samen met de ouderen uit de regio op zoek naar verzoekers vader. Het is pas na een bemiddelingsprocedure door verzoekers broer en de ouderen dat verzoekers vader werd vrijgelaten.*

*Uit het EASO Country of Origin Information Report Afghanistan individuals targeted by armed actors in the conflict van december 2017 blijkt dat de Taliban inderdaad druk uitoefenen op de familieleden van de persoon die zij zoeken:*

*[citaat]*

*De stelling dat verzoeker met betrekking tot zijn functie inconsistente verklaringen zou hebben afgelegd, snijdt geen hout, daar de verwerende partij met betrekking tot het gehoor bij het CGVS geen motieven heeft weerhouden waaruit kan blijken dat verzoekers verklaringen vaag of inconsistent zouden zijn. Ten onrechte focust de verwerende partij zich hieromtrent op de verklaringen van verzoeker bij de DVZ, terwijl de verwerende partij weet of dient te weten dat het gehoor bij de DVZ niet het doel heeft om in détail te treden. Het is duidelijk dat verzoeker bij het CGVS zijn functie bij Halotrust verheldert, waarbij hij stelt dat hij bommen niet deactiveerde, maar dat hij ze enkel moest zoeken. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 8) Ten onrechte neemt de verwerende partij verzoeker kwalijk waarbij hem wordt verweten dat hij niet zou weten waar Shakardara ligt. Het is mogelijk dat verzoeker de vraag niet goed heeft begrepen.*

*Voorts stelt de verwerende partij dat verzoeker bij de DVZ verschillende versies van asielmotieven voorlegde. Ook hier dient te worden gewezen op het feit dat een interview bij de DVZ het gehoor bij het CGVS niet kan vervangen, zodat de verwerende partij verzoeker onmogelijk verantwoordelijk achten voor bepaalde hiaten of misverstanden. De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt. Zij stelt dat verzoeker bij de DVZ verklaarde te zijn gestopt als ontmijner voor Halotrust omdat verzoekers familie bezorgd was omwille van diens veiligheid. De taliban ontdekten pas een jaar nadat verzoekers gestopt was bij Halotrust dat hij hun bom onschadelijk had gemaakt. Terwijl de verwerende partij stelt dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij drie dagen na het vinden van de bom bedreigd werd door de taliban. Na het incident waarbij verzoeker uitvoerige verklaringen aflegt zou verzoeker onmiddellijk te zijn gestopt met werken voor Halotrust. Hoewel verzoeker doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt, voert de verwerende partij ten onrechte aan dat de uitleg van verzoeker niet afdoende is. Uit het enkele feit dat verzoeker bij de DVZ helemaal niets vermeld heeft van de ontmoeting met de taliban en het feit dat hij fysiek werd aangevallen werd langs de alternatieve weg naar Dobani, kan er bezwaarlijk twijfels rijzen over verzoekers waarachtigheid.*

*Uit de verklaringen van verzoeker bij het CGVS blijkt toch dat hij met zeer veel verklaringen bij de DVZ oneens is.*

*Voorts tracht de verwerende partij aan te tonen dat de taliban niet op zoek zouden zijn naar verzoeker. Daarbij wordt hij ondervraagd waarom de taliban zijn collega's niet zochten. De verklaringen van verzoeker dat de taliban hen misschien ook zochten is afdoende. (Administratief dossier, gehoorverslag CGVS, pag. 16) Van verzoeker kan niet worden verwacht om weet te hebben van het handelen van de taliban.*

*Tot slot stelt de verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat de taliban geen maatregelen troffen tegen verzoekers collega's, net als verzoeker werknemers bij een Amerikaanse organisatie die mijnen opruimt. Uit het enkele feit dat de taliban op een bepaald ogenblik verzoekers viseren en niet zijn collega's, kan niet worden afgeleid dat de taliban zijn collega's niet viseerden. Daarbij stelt de verwerende partij ten onrechte dat het weinig plausibel is dat de taliban verzoekers collega's zomaar terug vrijlieten nadat een collega de naam had opgegeven van de persoon die de bom had gevonden. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 18)*

*Verzoeker legde verschillende documenten ter ondersteuning van zijn vluchtmotieven. Verzoeker legde de volgende documenten neer: een medisch attest, taskara, een brief van de districtchef betreffende verzoekers problemen, de dreigbrief van de taliban, een certificaat van Halotrust, een medisch attest van verzoekers vader, een brief betreffende de aanval op verzoekers vader, secundair diploma, verzoekers ID-kaart van de universiteit van Parwan, de taskara van zijn vader, de taskara van zijn moeder, foto's en medisch dossier betreffende auto-accident in België, foto's van toen verzoeker aan het werk was, foto's van verzoekers vader nadat de taliban hem hadden aangevallen en verzoekers ID-kaart van Halotrust. Verzoeker stelt vast dat deze documenten ten onrechte niet voldoende zijn onderzocht. Minstens is er sprake van schending van de motiveringsplicht.*

*De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter de standaardformulering dat verzoekers verklaringen niet kunnen worden hersteld omwille van de grote verspreiding van valse documenten in Afghanistan en dat in Afghanistan en daarbuiten zeer gemakkelijk is op niet reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse officiële documenten te kunnen verkrijgen.*



*De verwerende partij houdt ten onrechte onvoldoende rekening met de verklaringen van 16 december 2017 die door neuropsycholoog L. Zikos werd opgemaakt, waarin wordt gesteld dat verzoeker sinds november 2017 bij hem meermaals op consultatie is geweest en dat verzoeker psychosomatische klachten heeft als gevolg van de gebeurtenissen in verzoekers land van herkomst die hij eveneens heeft aangehaald in het kader van verzoekers asielaanvraag.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij 'begrip' kan opbrengen voor eventuele psychologische problemen van verzoeker, maar stelt zonder meer dat in de eerste plaats moet worden verwezen naar vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij Halotrust en de daaruit volgende problemen met de taliban die aan de basis liggen van verzoekers vertrek uit Afghanistan.*

*Verzoeker is van mening dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht schendt daar waar zij zich in de plaats van een neuropsycholoog stelt door aan te voeren dat het attest in hoofde van verzoeker melding maakt van geheugenproblemen, maar dat de kwaliteit van het gehoor duidelijk laat zien dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Dit is tevens een flagrante miskenning van de rechten van verdediging. Ten onrechte is het attest aangaande verzoekers psychologische gezondheidstoestand opzij geschoven, hoewel uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker met mentale (geheugen) problemen kampt.*

*Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten.*

*De verwerende partij had hoogstens weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.*

### *3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*

*Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:*

*'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat zij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep.*

*Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.*

*De persoon met wie verzoeker problemen heeft, zijn overduidelijk aan de Taliban.*

### *4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen*

*In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.*

*Eerste middel is gegrond.*

## **2.2. TWEEDE MIDDEL:**

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING

*Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.*

*Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.*

*De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.*

*[citaat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet]*

*De verwerende partij stelt dat verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Charikar.*

Daarbij stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan over een netwerk beschikt dat kan instaan voor zijn levensonderhoud in Charikar, in de provincie Parwan. De verwerende partij voert aan dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek naar Europa gedurende anderhalf jaar heeft gestudeerd aan het département agronomie aan de universiteit van Charikar in de provincie Parwan zonder dat hij daar enige problemen heeft ondervonden. Volgens de verwerende partij werd verzoeker toen ondersteund door zijn familie.

Het gegeven dat verzoeker anderhalf jaar heeft gestudeerd in Charikar, impliceert geenszins dat hij zich aldaar kan vestigen en daar kan werken. Uit niets blijkt dat verzoeker aldaar kan rekenen op een gewillig netwerk of dat hij er een job kan vinden.

Daarnaast heeft de verwerende partij niet onderzocht of verzoeker veilig in Charikar kan geraken. Minstens is er sprake van schending van de motiveringsplicht. Zo er rekening wordt gehouden dat verzoeker uitgezet wordt naar Kabul, dan is het zeer belangrijk om te onderzoeken of verzoeker al dan niet veilig in Charikar kan geraken.

Verzoeker werd alleszins niet voldoende ingelicht over de mogelijkheid van een IVA. UNHCR maakt duidelijk dat de rechten van de verdediging dat nochtans vereisen:

"35. Basic rules of procedural fairness require that the asylum-seeker be given clear and adequate notice that such a possibility is under consideration. They also require that the person be given an opportunity to provide arguments why (a) the consideration of an alternative location is not relevant in the case, and (b) if deemed relevant, that the proposed area would be unreasonable." (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees)

UNHCR stelt specifiek m.b.t. Afghanistan:

"If an IFA/IRA is considered in asylum procedures, a particular area of proposed relocation must be identified, and the claimant must be given an adequate opportunity to respond to the purported relevance and reasonableness of the proposed IFA/IRA." (bijlage 2: UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, pg.73.)

De bewijslast dat Charikar een redelijk IVA zou vormen ligt volledig bij de asielinstanties.

UNHCR wijst er in haar richtlijnen op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt:

"34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned" (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees)

In het algemeen vereist UNHCR dat bij de bepaling van de IVA er rekening wordt gehouden verzoekers persoonlijke omstandigheden op volgende wijze:

"25. The personal circumstances of an individual should always be given due weight in assessing whether it would be unduly harsh and therefore unreasonable for the person to relocate in the proposed area. Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnic, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnic or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature of daily life. Factors which may not on their own preclude relocation may do so when their cumulative effect is taken into account. Depending on individual circumstances, those factors capable of ensuring the material and psychological well-being of the person, such as the presence of family members or other close social links in the proposed area, may be more important than others." (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees)

Verwerende partij stelt dat het UNHCR rapport toelaat te stellen dat alleenstaande mannen, of koppels, onder bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften.

Ten eerste dient hier opgemerkt te worden dat UNHCR hiermee niet zoiets als een weerlegbaar vermoeden in het leven heeft proberen roepen. De bewijslast hiertoe blijft wel degelijk bij verwerende partij liggen.

Overigens stelt UNHCR als beperkende voorwaarde dat het slechts onder bepaalde voorwaarden denkbaar is dat alleenstaande mannen, of koppels, zonder ondersteuning van gemeenschap of familie kunnen leven in een stedelijke omgeving waar de nodige infrastructuur voorhanden is om te kunnen voorzien in elementaire behoeften. Welke die voorwaarden zijn wordt niet duidelijk gemaakt, en werd ook niet onderzocht.

Wat betreft het voorhanden zijn van de nodige infrastructuur om te voorzien in elementaire behoeften kan opgemerkt worden dat er zelfs in de hoofdstad Kabul erg veel aanwijzingen zijn dat die basisinfrastructuur niet voorhanden is, dat er weinig tot geen kans is op een job, dat er geen onderdak voorhanden is, etc. In Charikar is de situatie uiteraard schrijnender.

UNHCR stelt het volgende:

*To assess the reasonableness of a proposed IFA/IRA outside areas controlled by AGEs or affected by active conflict, particular attention must be given to:*

- (i) the availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group;*
- (ii) access to shelter in the proposed area of relocation;*
- (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as sanitation, health care and education;*
- (iv) the presence of livelihoods opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and*

*(v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation (UN High Commissioner for Refugees, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013 <http://www.refworld.org/docid/519blfb54.html>, pag.74)*

Een vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief het verwachtte steun kunnen bieden.

*"Applicants may be able to fall back on the support of members of their extended family or members of their larger ethnic group. However, the existence of such traditional support networks can be assumed to weigh in favour of the reasonableness of a proposed IFA/IRA only when the members of the applicant's extended family or wider ethnic group are assessed to be willing and able to provide genuine support to the applicant in practice, taking into account Afghanistan's low humanitarian and developmental indicators and the wider economic constraints affecting large segments of the population. Moreover, the presence of members of the same ethnic background as the applicant in the proposed area of relocation cannot by itself be taken as evidence that the applicant would be able to benefit from meaningful support from such communities in the absence of specific pre-existing social relations connecting the applicant to individual members of the ethnic community in question "* (UN High Commissioner for Refugees, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013 <http://www.refworld.org/docid/519blfb54.html>, pag.74)

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

*Urbanization is an important phenomenon in Afghanistan, as in the rest of the world. Kabul has grown by 70% since 2002, reaching an annual growth rate as high as 15% in 2002, of which 12% was due to migration. Many returnees are living in precarious conditions in cities, either in illegal settlements on land that they do not own or in shared accommodation. During 2008, although there was a steady stream of return from Pakistan, many returnees were unable to return to their place of origin and spontaneous settlements have arisen in Nangarhar province housing approximately 4,700 families.*

*The displaced populations in urban settings are living alongside the urban poor and host residents in each of the major Afghan cities. Their arrival and stay, whether in the form of protracted or recent and temporary displacement patterns, has increased pressure on local infrastructure and city services, further exacerbating the vulnerabilities of residents and of the mass of urban poor. This is particularly the case with regards to access to shelter and land, water and sanitation, food and livelihood opportunities. The conceptual and assistance frameworks need to be re-evaluated and adapted to the urban context to meet the basic living requirements and protection needs of the urban displaced in Afghanistan. As highlighted in the latest issue of the Forced Migration Review, "urban displacement has emerged as a new dimension to the challenges we face in meeting the humanitarian needs of IDPs and refugees."*

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

[citaat]

En

*In regards to refugee returnees, the pace of return will largely depend on the security situation and progress in reintegration and development programmes in Afghanistan, as well as the socio-economic and protection situation in the two neighboring asylum countries.*

*Following the International Conference on the SSAR in May 2012, the MoRR and UNHCR continue to seek durable solutions to improve conditions of return for the millions of refugee returnees. The situation of IDPs is particularly acute in urban areas where a large number of vulnerable individuals live in destitute conditions and under threat of forced eviction. In addition, cases of landgrabbing are recurring in Afghanistan as well as numerous cases of land disputes, which undermine the rule of law and the enjoyment of human rights.*

*En*

*De structuur van de Afghaanse economie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap:*

*[citaat]*

*De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.*

*[citaat]*

*De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders;*

*[citaat]*

*Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK:*

*[citaat]*

*De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen;*

*[citaat]*

*Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk dat de verwerende partij ten onrechte de subsidiaire bescherming weigert.*

*Het tweede middel is gegrond."*

2.1.2. In een aanvullende nota neergelegd ter zitting voegt verzoeker volgende documenten:

- een brief van "The Halo Trust" van 8 mei 2016 (stuk 1);
- een klacht van verzoekers vader van 16 maart 2018, met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stuk 2);
- een dreigbrief van de taliban van 27 januari 2017, met voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, kan verzoeker niet worden gevolgd dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt en hij geen andere keuze had dan Afghanistan te verlaten.

Verzoeker is immers niet ernstig als hij aanvoert dat zijn profiel van ontmiijner voor Halotrust niet wordt betwist. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers werkzaamheden niet aannemelijk worden geacht. Dit betekent dat verzoekers verwijzing naar algemene informatie van UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 over verzoekers tewerkstelling en de link die wordt gemaakt naar een mogelijk risicoprofiel niet dienstig is. Ook de citaten uit het rapport van EASO *"Country of Origin Information Report. Afghanistan: Recruitment by armed groups"* van september 2016, vindt geen enkele steun in verzoekers afgelegde verklaringen of voorgelegde stukken, zodat dit op zich geen gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde aannemelijk maakt. Verzoeker volhardt ook in het feit dat zijn vader zou zijn meegenomen door de taliban omwille van verzoekers werkzaamheden, maar aangezien diens werkzaamheden niet geloofwaardig zijn, overtuigt het relaas dat daarop verder bouwt evenmin. In dezelfde zin is de verwijzing naar algemene informatie van EASO *"Country of Origin Information Report. Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict"* van december 2017 onvoldoende om een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De bestreden beslissing heeft omstandig en gefundeerd gemotiveerd dat verzoekers verklaringen vaag en inconsistent zijn. Hierbij wordt terecht gefocust op de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen tijdens het CGVS-interview. Een vergelijking van de afgelegde verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het verdere verloop van de procedure is een juiste manier om de consistentie van het asielrelaas te beoordelen. Er blijkt niet dat verzoeker de vragen over het district Shakardara verkeerd heeft begrepen, zodat verzoekers gebrekkige kennis hierover relevant is bij de beoordeling of verzoekers relaas waarachtig is. De herhaling in het verzoekschrift dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat hij de taliban heeft ontmoet en dat hij fysiek werd aangevallen langs de alternatieve weg naar Dobani, werpt geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker bevestigt dat hij zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview op vele punten heeft gewijzigd en dat deze dus niet overeenkomen met zijn initiële verklaringen. De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeker onwetend is over het feit dat de taliban al dan niet andere collega's viseerden. Verzoeker bevestigt thans opnieuw dat hij dit niet weet. Tot slot trekt verzoeker de gevolgtrekking van de commissaris-generaal in twijfel omtrent de vrijlating van zijn collega's en de grote verspreiding van valse documenten in Afghanistan en daarbuiten, maar dit doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing hierover. De Raad beaamt ook de vaststellingen dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat ook het attest van psycholoog L. Zikos van 16 december 2017 niet van die aard is om de aangetaste geloofwaardigheid te herstellen. Er wordt immers op goede gronden vastgesteld dat verzoekers raadplegingen en opvolging door een psycholoog onvoldoende gedetailleerd is om hier verregaand rekening mee te houden, nu er slechts sprake is van een maand opvolging en er slechts een lijst van klachten wordt vermeld op basis van verzoekers verklaringen. De bestreden beslissing stelt terecht dat uit het verloop van het CGVS-interview geenszins blijkt dat verzoeker over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker moeite had, omwille van geheugenproblemen, om op de hem gestelde, concrete vragen te antwoorden.

De Raad stelt vast dat het betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet ondermijnt. De omstandige motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt bevestigd:

*"Uw verklaringen over de door u ondergane vervolgingsfeiten zijn namelijk dermate onwaarschijnlijk, vaag en onlogisch dat er geen geloof aan kan worden gehecht.*

*Vooreerst legde u inconsistente verklaringen af betreffende uw functie bij Halotrust. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u als ontmiijner werkte, wat inhield dat u bommen moest vinden en ontmantelen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij de DVZ herhaalde u tot driemaal toe dat u de bom van de taliban onschadelijk heeft gemaakt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Toen er gedurende het gehoor bij het CGVS gepolst werd naar de manier waarop een bom onschadelijk wordt gemaakt verklaarde u eerst dat u hiervoor gereedschap kreeg (CGVS, p. 8). Wanneer de vraag opnieuw gesteld werd beweerde u dat u toch geen bommen moest deactiveren maar dat u ze enkel moest zoeken (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere verklaring (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende. Voornoemde inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij Halotrust. Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat u verklaart dat u gedurende een maand een opleiding bij Halotrust hebt gekregen in Shakardara.*

*Wanneer u de logische vraag wordt gesteld in welke provincie deze plaats zich bevindt, verklaart u vreemd genoeg dat u dit niet weet (CGVS, p. 8-9). Dat u niet weet dat Shakardara een district is van de provincie Kabul, is hoogst opmerkelijk en komt allesbehalve doorleefd over.*

*Het is immers totaal onaannemelijk dat u gedurende die maand nooit zou hebben vernomen dat Shakardara in de provincie Kabul ligt. Uw gebrekkige kennis hieromtrent lijkt te wijzen op een gebrekkig ingestudeerde kennis omtrent uw voormalige werkgever.*

*Tevens legde u bij de DVZ al verschillende versies af van uw asielmotieven. U verklaarde bij er eerst dat u gestopt bent met werken bij Halotrust als ontmijner omdat u bedreigd werd door de taliban nadat ze ontdekt hadden dat u hun bommen onschadelijk maakte (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder verklaarde u bij de DVZ dan weer dat u al eerder gestopt was als ontmijner. U stopte met werken als ontmijner voor Halotrust omdat uw familie bezorgd was omwille van uw veiligheid. De taliban ontdekten pas een jaar nadat u gestopt was bij Halotrust dat u hun bom onschadelijk had gemaakt (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u drie dagen na het vinden van de bom bedreigd werd door de taliban. Ze stopten langs de alternatieve weg richting Dobandi terwijl u daar aan het werk was voor Halotrust. Ze sloegen u en waren op zoek naar degene die de bom van hen had gevonden. Na dit voorval bent u onmiddellijk gestopt met werken voor Halotrust. U legt dus eerst en vooral inconsistente verklaringen af betreffende de reden waarom u gestopt bent bij Halotrust. Daarnaast legt u ook nog eens inconsistente verklaringen af betreffende de dreigementen die u kreeg. Eerst werd u pas bedreigd een jaar nadat u de bom had gevonden, verder stelt u dat u gestopt bent met werken omwille van de dreigementen van de taliban en bij het CGVS verklaart u dan weer dat u onmiddellijk fysiek bedreigd werd door de taliban drie dagen na het vinden van de bom. Hiermee geconfronteerd, verklaart u enkel dat de taliban in die periode nog niet wisten dat u de bom gevonden had. Deze uitleg is niet afdoende. Het feit dat u zelfs bij de DVZ helemaal niets vermeld heeft van de ontmoeting met de taliban en het feit dat u fysiek aangevallen werd langs de alternatieve weg naar Dobandi, doet enkel maar meer twijfel rijzen over uw waarachtigheid. Voornoemde inconsistente verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.*

*Verder verklaarde u bij de DVZ dat u een week voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief ontving van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gedurende het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u de dag nadat uw vader de dreigbrief thuis ontvangen heeft Afghanistan ontvlucht bent (CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, ontkende u enkel uw eerdere beweringen (CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende. Voornoemde inconsistentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.*

*Ook beweerde u voortdurend dat de taliban op zoeken waren naar de persoon die de bom gevonden had (CGVS, p. 14 en 16). Gevraagd waarom de taliban u wou vinden en niet de commandant die de bom gedeactiveerd heeft zei u enkel dat u de bom vond. Toen er verder werd ingegaan op het feit dat de commandant de bom deactiveerde en u ze enkel vond verklaarde u enkel dat de commandant, Q. A., er niet meer werkt (CGVS, p. 16). Toen er verder gevraagd werd of de taliban niet wilden weten wie de bom deactiveerde, verklaarde u dat ze mensen zochten die ingingen tegen hun regels (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat degene die de bom ontmijnde toch ook ingaat tegen hun regels, beweerde u dat ze hem misschien ook zochten (CGVS, p. 16). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban enkel op zoek waren naar degene die de bom vond en niet naar degene die de bom inactiveerde. Het feit dat u hier niets kan over vertellen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.*

*Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban geen maatregelen troffen tegen uw collega's, net als u werknemers bij een Amerikaanse organisatie die mijnen opruimt. Het is dan ook weinig plausibel dat de taliban geen actie ondernamen als ze u samen met uw collega's en uw commandant troffen langs de alternatieve weg naar Dobandi (CGVS, p. 14- 15), of dat ze uw collega's zomaar terug vrijgelaten hebben nadat een collega de naam had gegeven van de persoon die de bom had gevonden (CGVS, p. 18). Deze vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder onderuit.*

*De documenten die u neerlegt om uw vluchtmotieven te ondersteunen kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het medisch attest van uw vader en de foto's van uw vader nadat de taliban hem hadden aangevallen bevestigen hoogstens dat uw vader bepaalde verwondingen heeft opgelopen. Er kan hieruit evenwel op geen enkele manier iets worden afgeleid over de omstandigheden waarin uw vader zijn verwondingen heeft opgelopen. De foto's van toen u aan het werk was bevestigen op geen enkele manier uw werk bij Halotrust.*

*Bovendien kan er aan foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De foto's betreffende uw auto accident in België bevestigen enkel dat u een ongeval heeft gehad in België.*

*De ID kaart van de universiteit van Parwan bewijst hoogstens dat u les heeft gevolgd op de universiteit van Parwan. De brief van de districtschief betreffende uw problemen, de dreigbrief van de taliban, het certificaat van Halotrust, de brief betreffende de aanval op uw vader en uw ID kaart van Halotrust kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen omwille van de grote verspreiding van valse documenten in Afghanistan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*

*Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u uw vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.*

*De overige documenten die u neerlegt kunnen eveneens bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara, de taskara van uw vader en uw moeder kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Uw secundaire diploma bevestigt hoogstens dat u uw middelbare school heeft afgemaakt. De foto's en het medisch dossier betreffende uw auto-accident in België bevestigen enkel dat u een ongeval heeft gehad in België. De ID-kaart van de universiteit van Parwan toont enkel aan dat u les heeft gevolgd op de universiteit van Parwan. Deze elementen worden hier niet betwist.*

*In de verklaring van 16 december 2017 die door neuropsycholoog L. Zikos werd opgemaakt, staat dat u sinds november 2017 meermaals bij hem op consulatie geweest bent met psychosomatische klachten als gevolg van de gebeurtenissen in uw land van herkomst die u eveneens hebt aangehaald in het kader van uw asielaanvraag. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, moet in de eerste plaats worden verwezen naar bovenvermelde vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden tewerkstelling bij Halotrust en de daaruit volgende problemen met de taliban die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan (cfr. supra). Voorts kan uit dit attest niet worden afgeleid op welke wijze en op basis van hoeveel raadgevingen de neuropsycholoog Zikos tot deze diagnose is gekomen. Belangrijker is echter dat hoewel het kwestieuze attest in uw hoofde melding maakt van geheugenproblemen, de kwaliteit van uw gehoor duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf gedurende het gehoor op geen enkel ogenblik aan omwille van geheugenproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen betreffende uw voorgehouden tewerkstelling bij Halotrust en de als gevolg hiervan door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het kwestieuze attest en de erin gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw relaas (cfr. supra) te herstellen."*

Wat de ter zitting neergelegde bijkomende documenten ter ondersteuning van het asielrelaas betreft, merkt de Raad op dat het attest van Halo Trust zich reeds in het administratief dossier bevindt en dus geen nieuw element is. De klacht van verzoekers vader van 16 maart 2018 dateert enerzijds van meer dan een jaar na de voorgehouden ontvoering van verzoekers vader en gaat enkel over het feit dat de taliban nog altijd op zoek zou zijn naar verzoeker omwille van zijn werkzaamheden voor Halo Trust. Het is anderzijds volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers vader zijn ontvoering en mishandeling in februari 2017 niet heeft gemeld aan de districtschief. De dreigbrief van de taliban dateert dan weer van 27 januari 2017 en beschrijft dat verzoekers vader op 24 januari 2017 zou zijn gearresteerd en op 28 januari 2017 weer zijn vrijgelaten. Dit document is dan ook intern tegenstrijdig, aangezien het feiten beschrijft die dateren nadat de brief werd opgesteld. Gelet op deze vaststellingen meent de Raad dat deze documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas enkel verder ondermijnen.

De voorwaarden voor een toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn bijgevolg niet vervuld.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verwijst de Raad naar de bovenstaande vaststellingen in zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verder, wat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, kan verzoeker niet worden bijgetreden dat niet werd onderzocht of hij veilig Charikar kan bereiken. In de bestreden beslissing wordt immers aangegeven dat Charikar via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Charikar op relatief veilige manier toegankelijk is. Verzoekers verweer blijft beperkt tot een algemene grief dat hij niet voldoende ingelicht is over de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief, maar dit klemmt uiteraard met de uitdrukkelijke motivering op dit punt in de bestreden beslissing. Daarin wordt zowel een beoordeling gemaakt van de algemene omstandigheden in Charikar en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Indien er zich werkelijke bezwaren op deze vlakken zouden zijn, dan had verzoeker deze in het onderhavige verzoekschrift kenbaar moeten maken. Thans gaat verzoeker in op de bewijslast die rust op de commissaris-generaal, maar zoals hierboven aangegeven heeft de bestreden beslissing een beoordeling gemaakt van de redelijkheid van de mogelijkheid voor verzoeker om zich te onttrekken aan het willekeurig geweld in zijn geboorteregio, door zich in Charikar te vestigen. Verzoekers algemene betoog laat niet toe om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Deze motivering is immers correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad bevestigd:

*“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Charikar te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.*

*Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Charikar via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Charikar op een relatief veilige manier toegankelijk is.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

*UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.*



UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit het district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charikar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Charikar. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Charikar vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in Afghanistan over een netwerk beschikt dat kan instaan voor uw levensonderhoud in Charikar, in de provincie Parwan.

*Voorafgaand aan uw vertrek naar Europa heeft u gedurende anderhalf jaar aan het departement agronomie gestudeerd aan de universiteit van Charikar in de provincie Parwan, zonder dat u daar enige problemen hebt ondervonden (CGVS, p. 10-11). U werd daarbij ondersteund door uw familie, met wie u tot op heden in contact staat (CGVS, p. 11 en 13).*

*Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in het district Charikar over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan maar legde geen documenten neer ter staving van uw beweringen. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Parwan."*

De informatie die verzoeker bijbrengt verwijst slechts naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. Verzoeker brengt echter geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Parwan en het district Charikar gemaakt door de commissaris-generaal.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aannemelijk maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP